

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Gg. naročnike, katerim je koncem tega meseca naročnina potekla, prosimo, da jo o pravem času ponové, ako hoté list dobivati redno v roke, ker „Slovenski Narod“ pošiljamo samo onim, ki naprej plačajo naročnino.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — kr.
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravištvo „Slov. Naroda“.

Epilog k cesarskemu potovanju.

Minuli so slavnostni dnovi, kakeršnih bode teško še kdaj deležen zdaj živeči rod, vtihnili je radostni vsklik, ki je donel od Vrbskega jezera po doléh naših planin, po sivem Krasu, po tužnej, a vsaj za jeden dan preveselej Istri in ob tržaškem obrežji; oveneale so cvetlice, ki jih je zvesto udani narod trosil preljubljenemu vladarju na pot; vse povrnilo se je v prejšnji vsakdanji tečaj, le spomin na nepozabljive trenutke, katere nam je v svojej milosti naklonil presvitli cesar in Njegova preslavna rodbina, le ta blaženi spomin ostane neizbrisljiv v srcih vseh Slovencev.

In baš pri spominu teh izrednih dnij, o katerih se bode pripovedovalo še poznim vnukom, pojavlja se in stopa nam pred duševne oči nepopoljna prikazen, o katerej molčati ne moremo in ne smemo. Res, da je bil vzprijem povsod veličasten in previsokega gosta dostojen, res, da je vse po svojih močeh tekmovalo dokazati Mu najglobejo udanost in neomajljivo zvestobo, da Ga je narod vsikdar in povsod nazdravljajal z žarno navdušenostjo in frenetičnimi živio-klici — a ravno tako res je pa tudi, da smo na mnogih mestih pogrešali narodnega ponosa, narodne zavednosti in odločnosti, da je i pri tej priliki silila golobja narava Slovencev na dan. Ne rečemo vseh, — bile se mnoge, vse časti in polnega priznanja vredne izjeme — pa bilo jih je nekoliko, ki so zatajevale v sebi Slovenca ravnali se liki šiba na vodi, vpogibali se vsacemu prijaznemu pogledu ter kakor strežaji bili poslužni vsacemu še tako neopravičenemu a zvito-sladkemu migljaju.

Nas in z nami menda odvažno večino Slovencev je nemilo presunila vest, da je v avstrijskej Nizzi, prvostolnici Goriške — ki je glede narodne zavednosti bila do sedaj na glasu — kar 200 pohlevnih Slovencev udalo se na milost in nemilost, ter pelo italijanski. Rudečica mora obiliti rodoljuba, ko čita kaj tacega. V očigled zlodejstvom in vele-

izdajskim naporom „Irredente“ dela se italijanščini še taka koncesija ter mlačno zanemarja naščina.

Ako se uže ta ali oni ne čuti odločnega Slovenca, mora biti vsaj odločen Avstrijec in kot tacemu mu mora biti znano, kaj namerava nenasitljiva „Irredenta“ in da je le krepko Slovenstvo najtrdnější jez proti našim zlovoljnim sosedom. Na stotine in stotine imamo sijajnih vzgledov, kako drugod narodi in narodiči poprijemajo ostraguše in britki meč, da čuvajo svojo narodnost; mi pa se ne popnemo niti do slovenskega petja in to niti pred obličjem našega premilostljivega vladarja; nam rabi spakedrana italijanščina za pozdrav, da nas mora naš vladar sam vprašati: „Znate slovenski?“

Jednako neprijetno iznenadila nas je bela krasška metropola. Bila je res praznično okrašena z vsakovrstnimi zastavami, ali samo dve mali slovenski trobojnici vihrali sta ponižno mej množimi cesarskimi, mejnarodnimi in Lloydovimi. Na postaji nij bilo niti jedne slovenske zastave, še menj pa na slavoloku; pač pa so se opazovale v obližji magjarske in celo jedna turška zastava! Gosp. župan nagovoril je Nj. Veličanstvo, kakor je bilo čitati v jednom naših dopisov, „s primernimi besedami“, a naj se nam dovoljuje, da smatramo te besede „neprimernimi“, kajti bile so nemške, in za županom vdarila je v isto struno duhovščina, župani in učitelji. Tisti pa, ki ne znajo nemščine, bili so poredjeni v drugo vrsto, da nijso mogli biti deležni redke sreče, priti v govor z Nj. Veličanstvom, ker druga vrsta nij bila predstavljena. Ne bodemo trdili, da so vsi to storili po lastnem nagibu, marveč „par ordre du Mufti“, vsaj nekaterim županom se je na lici bralo, da jim je tako zaukazano, kajti nijeden nij črnil kaj slovenskega. Tudi zastave donesle so občine zgolj rumeno-črne; jedine Dutovlje došle so s slovensko trobojnico, katero so pa „višji gospodje“ srpo gledali po strani. Le prosto ljudstvo rešilo je narodno čast, kajti v svojej radosti klicalo je „živio“ tako burno in navdušeno, da je bil ta tisočeri klic živ protest proti nemščini.

Da zatajevanje slovenščine nij bilo pravilno, niti lepo, o tem je vsacega temeljito poučilo cesarjevo vprašanje v Nabrežini: „Nijso tu Slovenci?“ To vprašanje je tudi desaviralo vse zaukaze tako zvanih „višjih gospodov“ in tistih, ki so slednjim šli na limance — kajti v presvitlej osobi milostnega vladarja našel je slovenski glas zaščito in obrambo, da si boljše niti želeli ne more.

Naši potomci še bodo z glavami zmajevali čitajoč vest, da so njih predniki bili toli popustljivi, tako neodločni in bojazljivi, da si na lastnej zemlji nijso upali s slovenskim govorom na dan, da so za prijazno besedo, za smehljaj dvomljive vrednosti poskrili svoje narodne zastave, in ker nijso bili „ne krop, ne voda“, zamudili priliko, katera se ne vrne tako hitro več.

Sivi Kras veljal nam je do zdaj za domačijo iskreno zavednih rodoljubov in od nekaj uže se je poudarjalo, da

„Slovenščino varje
Kras, burja in Čič.“

a zadnji dogodki omajevali so nam nekoliko to pre-

verjenje in nas istinito užalili, kajti Kras, vsaj deloma, nij varoval slovenščine, kakor bi bil moral in mogel. Nasproti pa so nas oradostili vrli Bovčani, Solkanci, Herpeljani, Nakličanje, sokoli tržaške okolice in drugi, ki nijso upognili slovenskega tilnika pod jarem obetanj in praznega pretenja, temveč odločno pokazali svojo narodno odločnost.

Ti zavedni rodoljubi naj bodo drugim manj zavednim uzor, vsem pa v izpodbujo, da širimo narodno odločnost, brez katere nij narodnega napredka, nij — spasenja!

Deželni zbor kranjski.

(IV. seja dne 19. septembra 1882.)

(Konec.)

Dr. Schrey poroča potem o proračunu kranjskega zemljiščno-odveznega zaklada za leto 1883 in stavi sledeče nasvete:

1. Proračun za leto 1883. se v skupnej potreščini s 596.356 gld. 20 kr. in s skupnim zneskom 524.833 gld. 35 kr., tedaj s primanjkljajem 71.522 gld. 85 kr., kateri se ima pokriti iz državnih brezobrestnih posojil, odobri.

2. Da se pokrije deželni donesek za leto 1883, naj se pobira 16 % na priklada na vse predpisane direktne davke in posebno od rednega zneska hišno-razrednega davka in davka od hišnih najemščin, pridobninskega in dohodninskega davka z vsemi državnimi prikladami vred, potem 20 % na priklada na vžitnino od vina, vinskega in sadnega mošta in od mesa.

3. Deželnemu odboru se naroča, da zadobi Najvišje dovoljenje za pobiranje teh deželnih priklad.

4. Dovolj se 1350 gld. še za jednega funkcionarja pri c. kr. komisiji za odvezo zemljišnega davka, ali le s to nado, da c. kr. vlada izjavi koncem leta 1882, da izvrši, ako ne bi bila rešena koncem leta 1884 vsa opravila zemljiščne odveze, ona vsa še neizgotovljena dela po vladnih organih, brez da bi zemljiščno-odvezni zaklad ali dežela kaj za to plačevala.

Deželni predsednik g. Winkler izjavi, da je o tem uže poročal ministerstvu za notranje zadeve, da pa doslej zaradi kratkega časa in ker je imel minister s cesarjevim potovanjem mnogo posla, nij še dobil odgovora. V obče pa zagotovi deželni zbor, da bode skrbel zato, da se rešijo vse zemljiščno-odvezne zadeve, kar je le najhitreje mogoče.

Predsednik Grasselli se v imenu deželnega zbora zahvali za to izjavo deželnemu predsedniku.

Potem se sprejmó vsi predlogi brez razgovora.

Vitez Kaltenegger nasvetuje konec seje.

Predno se sklene seja, se prebere interpelacija slovenskih poslancev zaradi nemškega „Schulvereina“. Nemškim poslancem je ista, kakor se vidi, jako neugodna. Dežman se v jedno mer porogljivo smeje, mej tem ko vitez Anton Gariboldi v jedno mer oporeka glasno trditvam interpelacije, vitez Schrey in Dežman pa jezno godrnjata.

Prihodnja seja je v petek.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. septembra.

Skoraj vsi listi poročajo, kako da se je močno zapazilo, da je **Njih Veličanstvo**, predno se je parnik „Medusa“ iz skladišča v vodo spustil, stopil k poslancu Nabergoju ter ga počastil z ogovorom.

Policija v **Trstu** si na vso moč prizadeva razjasniti temno stran zadnjih dogodkov. Sodi se, da si stoje vsi troji zavrtni poskusi v zvezi: bomba na korzi, pošiljatev po Lloydovem parniku in zadnja affera v Ronkah. V Benetkah sta ujeta dva Tržačana Alcatore i Levy, ki sta neki v zvezi z ono pošiljavo; zadnjič ujeti Oberdank pa se sumi, da je vrzel prvo bombo. — Tovarša Oberdankovega so baje v Komnu že prijeli.

Trgovski minister **baron Pino** podal se je iz Trsta v Dalmacijo, kjer si bode ogledal urejenje reke Narente in tamkajšnjo državno železnico. Tudi poljedeljski minister grof **Falkenhayn** gre v Dalmacijo ter se bo tam tako dolgo mudil, da pregleda vse zadeve, ki spadajo v njegovo področje.

Poročali smo že, da je **moravski** deželni šolski svet ukrenil, da se mora še jedna česka ljudska šola v Brnu ustanoviti. Mestni zastop pa se temu močno upira ter se je že pritožil pri ministerstvu; ob enem hoče tudi deputacijo, na čelu jej glasovitega župana Winterhollerja, da bi remonstrirala zoper postavnost te naredbe.

Vnanje države.

„**Garadždanin**“, organ ruskega plemstva, ki ga izdaje knez Meščerski, piše: „Ravno je leto dnij, kar je Pobedonošev v ministerskem svetu naglašal potrebo, da se pomnoži število ljudskih šol ter je ob jednem tožil, da mu za to primanjkuje denarjev. Finančni minister Abaza mu je odgovoril, da hoče preskrbeti potrebnih milijonov za tako važno podvzetje. Ministra Pobedonošev in Deljanov gresta takoj na delo ter izdelata v to svrhu osnovo. — Abaza pa sedaj nij več finančni minister, in naslednik mu Bunge odgovarja na zahtevanja Pobedonoševa: „Nijmamo denarjev!“ — Verjetno je, da nemški protestant Bunge nijma dosti smisla za omiko in napredek pravoslavnega slovenskega ljudstva. —

○ **Egiptu**: Poveljnik Damiette, Abdeilal, želi, da bi se mu poslal jeden častnik, ki bi mu razložil, kaj se je zadnje čase vse dogodilo. Iz tega sklepajo, da se hoče Damiette v kratkem podati. — Admiral Dowell podal se je z matrozi in pešci v Abukir, da posede trdnjavo. — Generalni konzul Malet je khedivu naznanil, da se ne sme nobena smrtna obsodba izvršiti, da jej ne bi angleška vlada pritrdila; Arabiju in njegovim sodrugom se bodo dali celo angleški odvetniki, da jih zagovarjajo. — Sultan je telegrafirano v Londonu zahteval zase pravico, da sam obsodi Arabijo, ki se je uprl svojemu suverenu.

Dopisi.

Iz Kanala 17. sept. [Izv. dop.] (Sprejem Nj. Veličanstva cesarja.) Koj, ko se je raznesla novica, da Nj. Veličanstvo potovaje v Trst obišče tudi Soško dolino in se v Kanalu ustavi jedno uro, so občinski svetovalci na čelu jim naš spoštovani gospod župan France Malnič sestavili komité, da Nj. Veličanstvo kolikor mogoče sijajno sprejmejo. Hiše ob levem bregu Soče, katere so po vnanjosti uže kazale na revo in ubožstvo svojih prebivalcev, je občina na svoje stroške pobeliti ukazala, tako, da sedaj stran Kanala proti Tolminu kaj prijeten utis napravi. Najlepši most od Gorice do Predila, ki je bil leta 1813. mojstersko iz samega rezanega kamena izdelan, bil je okinčan jako okusno. Na obeh straneh je bilo zabitih 28 zelo visocih hojk, na katerih so vihrale po tri metre dolge črno-rumene in rudeče-bele zastave. Na doljnem koncu mosta je lepšal uhod v trg Kanal velik slavalok s smerečjem, beršljinom in mahom povit, na katerem je bil napis z zlatimi črkami „Zvesti Kanalcu“. Nasproti slavaloka se vzdiguje kaj lepo kanalska farna cerkev, katere uhod je tukajšnji dekan gosp. Franc Vidic kaj lepo okinčati pustil. Nad mogočnimi vratmi glavnega uhoda je visel napis z zlatimi črkami: „Imperatori et regi apostolico“. Na straneh uhoda sta bili dve piramidi iz smerekovih vej, na katerih so vihrale zastave. Na stenah cerkve je viselo mnogo zelenih vencev in na jedni strani tudi

grb koroških vojvodov. Ob straneh cerkve in celega trga so bile postavljene visoke smereke in hojke z zelenjem olupšane in prepletene, na katerih vihrale so zopet zastave. Okolo vodnjaka sredi trga pa so postavili pet štirioglatih stebrov, ki so je z zelenim mahom tako lepo povili, da bi lahko kdo mislil, da so vlti. Na vsakem je postavljena jako velika tropična cvetlica „aloe“. Stebri so zvezani z girlandami iz zelenja in georgin. Na vsakem stebri sta dve zastavi in Neptun drži v svojej mogočnej roki veliko cesarsko zastavo. To zelo okusno delo je prouzročilo občudovanje domačinov in vseh mimo potujočih tujcev in bi vsakemu mestu čast delalo. Pravijo, da je županstvo sklenilo, da to dekoracijo vodnjaka pusti do kanalskega semnja sv. Martina. Prav tako. Hiša gospoda trgovca Ferdinanda Höniga, ki stoji najlepše sredi trga, je bila zbrana za avdienco presvitlega cesarja, in sicer v stanovanji gospoda sodnika dr. Tušarja, ki si je vse prizadejal, da je veliko sobano s pomočjo goriškega vrtarja, kateri je tri voze samo eksotičnih rastlin soboj pripeljal, v jednem dnevu v čarobno krasoto spremenil, vredno visocega gosta. Stopnice, predsoba in dvorana so bile pograne s težkimi, prekrasnimi tepihi, katere premore le bogata goriška jezuitska cerkev. Na dan prihoda Nj. Veličanstva so se vse hiše zgodaj praznično oblekle. Z vsake hiše, z vsacega okna frfotale so cesarske, deželne in tudi narodne zastave. Na vsakem oknu bili so krasni tepihi, največ iz Gorice in Trsta za ta dan izposojeni, razpostavljeni in vsako okno bilo je z venci iz zelenja in cvetic opleteno. Posebno odlikovalo se je s kinčem čitalnično poslopje s krasnimi cesarskimi zastavami in z veliko svilnato društveno narodno zastavo. Vrh g. Segalovega stolpa je nad vsem Kanalom na deset metrov dolgem rudečemo-rodo-belo pobarvanem drugo šest metrov dolga trobojnica mogočno v zrak plapolala ter Nj. Veličanstvu uže od daleč naznanila, da tukaj biva slovenski rod, vselej pripravljen na meji proti zvitemu sovražniku blagó in kri žrtvovati za presvitlega cesarja in obstoj Avstrije. Slavnostni odbor goriški in deželna vlada sta vsem županom pisala, da bi se le črno-rumene in rudeče-bele zastave razobesile, češ, da bodo dekoracije bolj enakomerne, in naši vladi vselej udano županstvo je tudi ukazalo se potem ravnati, ali samovoljno nikomur trobojnice prepovedalo nij. Čudno pa je bilo videti in skoraj neverjetno, da je dan prihoda Nj. Veličanstva predpoludne gospod dvorni svetovalec baron Rechbach, c. kr. glavar goriški, narodnega učitelja pred se poklical, ter mu ukazal, da ima kot javni uradnik narodno zastavo iz hiše doli vzeti in tako je tudi posebno prisilil tukajšnjega pristava, da ima kot c. kr. uradnik ubogati in na to delati, da gospodinja, kjer stanuje, odstrani iz strehe trobojnico.

Hudo je to postopanje narodnjake žalilo in drugi, ki smo trobojnice razobešene imeli, smo le pričakovali, kaj pride tudi do nas tak ukaz; pa nikdo si nij upal naše slovensko čutje še dalje žaliti. Okolo poludne se je trg kanalski uže začel polniti z dohajajočimi kmeti od vseh strani kanalskega sodniškega okraja. Okolo dveh popoldne je bila uže taka gnječa, kot na velikem somnju ponedeljek pred sv. Martinom, vzlic temu, da je kar curkoma iz neba lilo. Kar se uže od daleč zasliši strel topičev v Ročinji, jedno uro proti Tolminu oddaljenej vasi, in vse se postavi v red vsak na odločeno mesto. Šolska mladina praznično oblečena in sicer deklice v belej opravi, z venci na glavah in s cvetličnimi šopki v rokah, se razpostavi na mostu, da si zamore dobro pogledati cesarja in si Njegov lepi in mili obraz dobro v spomin vtisniti. Malo minut še, kar pričenjajo topiči grmeti, zvonovi vbrano peti in veteranski godci cesarsko himno svirati. Gromoviti živio-klici iz tisočerihih ust pozdravijo presvitlega cesarja. Šolska mladina neprenehoma vpije: „Živio naš cesar“, ter posuje most in cesarski voz s cveticami. Ko Nj. Veličanstvo pred slavalokom izstopi, Ga pozdravi g. župan na čelu občinskih svetovalcev. Na velikih vratih cerkvenih Ga pričakuje duhovščina celega okraja, ko se Mu ta pokloni, stopi cesar v cerkev, ter gre naravnost k velikemu altarju, ter opravi kratko mo-

litvico. Mej tem časom je gospod Jega na orgljah pianissimo cesarsko himno sviral. Izstopivšega iz cerkve pozdravijo Ga zopetni gromoviti živio-klici ves čas, dokler ne izgine, na tisoče zbrana praznično oblečenega ljudstva. Vsa okna so bila polna zalih gospodičin in gospá, domačih in tujih, ki so z rutami in z živio klici pozdravljale cesarja, dokler nij izginil v stanovanje, kjer je sprejemal. V Kanalu so cesarja pozdravljali, kakor je znano, duhovščina, okr. sodnik z osebjem, župan z obč. zastopom, davk. uradniki, veteranci, požarna straža, drugi občinski zastopi kanalskega okraja, finančna straža ter naposled odbor čitalničen. Ko je predsednik tukajšnje čitalnice zvedel, da je namestništvo v Trstu iz programa od županstva predloženega čitalnico prečrtalo (češ, da čitalnica nij korporacija) vloži uže 9. t. m. slovensko prošnjo na deželno glavarstvo ter prosi, da se odbor slovenskega društva „čitalnica“, katero je od visocega c. kr. namestništva v Trstu potrjeno in čigar udje reprezentirajo inteligenco kanalskega trga, v avdienci sprejme, da zamore zvestobo in udanost Njih Veličanstvu izraziti. Gospod dvorni svetovalec baron Rechbach je še le o prihodu Njih Veličanstva adjutantu prošnjo predložil in cesar je odgovoril, da se brez vsacega zadržka čitalnični odbor sme pokloniti. Jako ljubeznjivo je cesar predsednika povpraševal, koliko let da društvo uže obstoji, koliko udov da ima, ali g. udje pridno čitajo in kazoč z roko na čitalnično zastavo in čitalničen dopis, vpraša, ali znabiti društvo v lepo okinčanem poslopji vis á vis stanuje. Ko je še obadva odbornika nagovoril, je odbor preprijazno odpustil. Omeniti moram še, da je koj pri urodu v sobano Njih Veličanstva rudečelična zala gospodična Štefanija Malnič, županova hčerka, prekrasen iz mesta naročeu in dragocen bouquet podala, kar je cesarja vidno razveselilo. Po avdienci vstopi kanalski pevski zbor pod okno, kjer je cesar sprejemal ter, ko se je Njih Veličanstvo na oknu ljudstvu pokazalo, zapoje cesarsko himno in konec cesarske kantate, katero je cesar z velikim dopadanjem ves čas na oknu poslušal. Mej gromovitimi neprenehoma trajajočimi živio-klici se Njih Veličanstvo potem proti Gorici odpelje. Cesar se je izrazil, da je bil s sprejemom zelo zadovoljen in Kanalcu so ponosni na to.

Iz Ptuja 19. septembra [Izv. dop.] (Laž „Cillierice“. — Premeščenje Žitkovo in njega odhodnica. — Povodenj.) „Cillierica“ pripoveduje v št. 73 svojim vernim, ka so se necemu tukajšnjemu kavarnarju od narodne strani vsiljevali slovenski časopisi in ker jih ta baje tudi zastonj nij hotel v svojej kavarni imeti, „sandte man ihm eines abends eine zahl Basserman'scher gestalten in sein lokal, um skandal zu provozieren.“ Nam nij znano, koga misli dopisun s to domišljijo sramotiti in smešiti, ali to vemo prav dobro, da tacih početij mi nijsmo vajeni, pač pa nasprotna stranka; vide dr. Zadnikovičovo kľofutanje. Ob jednem pristavimo, da smatramo dopisnika „Cil.“ navedenih vrst toliko časa lažnjivca, dokler nam njih istinosti ne dokaže. — „Piše pa piše, pa ne ve kaj piše“, bi se mu tam nekje reklo.

Blagi, za ptujski okraj mnogo zaslužni, od učeče se mladine brez ozira na narodnost jako priljubljeni g. prof. Žitek moral je oditi „gor na Ober-Štajersko“. Pretečeno sredo priredili so mu tukajšnji Slovenci primeren banket. Jednaci banketov je v Ptuiju jako malo; da, smelo smemo trditi, da dozda še nijsmo imeli jednacega. Zbralo se je kacihih 60 samih odličnih gospodov, mej njimi lepo število duhovnikov. Napitnic se nij manjkalo. Prvi napije načelnik okrajnega zastopa g. Raisp, omenivši zasluge odhajajočega za ptujski okraj; drugi g. dr. Gregorič, naštevaje zasluge odhajajočega v šoli in sploh v javnem življenji; g. Žitek obema ves ginjen odzdravlja, kajti videl je, da je obče priljubljen. Jedrnatí govor imel je g. prof. Kunstek in obžaluje take „službene obzire“, s katerimi so Žitka odpravili. Napivali so potem še gg. dr. Geršak, kaplan Jug, nadučitelj Šijanec, župnika Trstenjak in Hršič, naši pevci pa so vmes popevali naše krasne slovenske pesnice. Toda prišel je čas ločitve in z žalostnimi

srce poslovili smo se od blagega profesorja a nadejamo se, da pride „Drugi jug“, kakor je g. Jug omenil, tudi za nas in da se g. Žitek v kratkem vrne zopet mej svoje rojake.

Tu imamo včeraj in danes strahovito povodenj. Drava učinila je neizmerno škodo in prebivalci na nje obalah ne trpé le škodo, prestatí imajo tudi mnogo strahu. Toda graški deželni zbor nikdar nijma niti krajcarja za nas, dačo plačujoče Slovence, in za reguliranje Drave.

Iz Radovljice 20. septembra. [Izv. dop.] V 206. številki „Slovenskega Naroda“ prijavlja nek dopisnik ceno veselice 3. septembra in pri tej priliki potipa tudi nekoliko naše Psevdo-Nemce.

Oblika je res nekako ostra, pa povedal je resnico, golo resnico!

Obžalovati moram, (meni je stvar znana povsem,) da se je omenjena izjava napačno tolmačila in na osebe obračala, katerih dopisnik nikakor mislil nij in tudi misliti nij mogel. Ker so mi razmere, kakor sem dejal, znane, veselilo me bo, ako se reč v red spravi.

Več ko najivno, rekel bi skoraj otroče je, ono izjavo obračati, kakor so to storili nekateri tukajšnji gospodje, na ono nemško rodovino iz Trsta. Kdo, ljubi moji, hoče kaj poštenemu in mirnemu Nemcu? In taki so oni! Onemu g. dopisniku se gotovo sanjalo nij o tem, da bi se oni stavek mogel obračati na te Nemce. Le zlobnost in škodoželjnost je v stanu storiti kaj takega. A tudi nikogar družega, razven onih dveh, kojih imena nam uže značijo, da ju je rodila slovenska mati, nij mogel meniti dopisnik, najmanje pa občešpoštovanega župana, kateri si je vender na vso moč prizadeval, da se je veselica priredila. Obžalovati je le, da nam nij onih gospodov koj imenski naznanil, da bi ne bila po nepotrebnem kri zavrela našim gospodom. V drugič pa, padli so strahotno po namišljenem dopisniku. Gospoda, tu je treba previdno delati, prenagljenost nij nikjer dobra; vsaj nij treba verjeti vsacemu čvekaču!

Meni je znano in bil sem zraven, ko se je sestavljal oni dopis, tedaj vem kdo ga je pisal. Oni ne, katerega ste dolžili; sicer pa po mojem mnenji in po mnenji mnogih nij rekel oni dopisnik nič preveč, preje premalo.

Domače stvari.

— (Najnovejši dopis c. kr. deželne vlade gledé osnove glavnih občin.) V letnem poročilu deželnega odbora, kateri se je dne 13. tega meseca razdelil v zbornici, je pod marginalnim napisom „Ustanovitev glavnih občin“ omenjen tudi zadnji v tej zadevi deželnemu odboru došli dopis deželne vlade dne 9. avgusta l. 1882. št. 6827., s katerim se je naznanilo, da je vlada zastran ustanovitve glavnih občin po nekaterih okrajih dežele poročala visokemu ministerstvu notranjih zadev in da na to poročilo še nij prejela rešive. Mej tem, ko se je tiskalo letno poročilo, pa je dobil deželni odbor v tej zadevi od c. kr. deželne vlade dne 30. avgusta l. 1882. št. 7622/1863 sledeči dopis: „Reševaje cenjeni dopis dne 5. februvarja l. 1882. št. 6564. v zadevi izpeljave postave dne 2. januarja l. 1869. deželnega zakona št. 5. imam čast, vsled ukaza visocega c. kr. ministerstva za notranje zadeve z dne 27. t. m. št. 3382. m. n., naznaniti slavnemu deželnemu odboru, da se najnovejši operat slavnega deželnega odbora o ustanovitvi glavnih občin ne sklada z določili §. 1. te postave in da bi torej vlada, ker je vezana na postavo, ne mogla pritrditi temu operatu. Kar se tiče v cenjenem dopisu v dne 4. t. m. št. 4465 omenjene prenapredbe zgoraj navedene postave, se mora deželnemu odboru prepustiti, tako prenapredbo v deželnem zboru prouzročiti. Operati se v privitku vračajo. V Ljubljani dne 30. avgusta l. 1882. C. kr. deželni predsednik: — Winkler.“ Deželni odbor naznanil je ta dopis slavnemu deželnemu zboru ter stavil predlog: Ta dopis naj se izroči gospodarskemu odseku, ki bo imel poročati o ustanovitvi glavnih občin, da stavi morebiti še kak nasvet.

— (Vreme) je še vedno obupno. Dež lije neprestano, danes zjutraj imeli smo v Ljubljani celo blisk in grom. Pritožbe in jadikovanja od vseh strani.

— (G. Fr. Šumi) objavil je ravnokar zopet 7—10 polo svojega „Archiv für Heimatkunde“ ter mu pridejal 4 pole listin in regest. Prijatelj domače povestnice našel bode v njem dovolj zanimljivega gradiva. Omenjamo v prvi vrsti zgodovinsko razpravo gospoda izdajatelja samega, kateri v 7. in 8. poli obširno razpravlja prve grofe in mejne grofe Kranjske od Popona I. do Eberharda (973—1044), ter zlasti sorodstvo prvega mejnega grofa z bavarsko rodbino grofov Ebersberških dokazuje. Tudi drugi preiskovalci sodelovali so pri „archivu“; tako čitamo kratko topografično razpravo domačega našega zgodovinarja prof. Simona Rutarja o nekdanjih mejah Tolminskega in Kranjskega. S posebnim veseljem pa smo prebirali obširno in temeljito razpravo graškega univ. prof. Bidermanna o uskoških naselbinah v naši deželi. — Da je g. Šumi kranjske povestnici jako ustregel s tem, da je začel izdavatí kranjske listine v večidel dobrih prepisih, ne treba posebno poudarjati; prijatelji domače povestnice mu bodo hvaležni. Sicer pa njegov „Archiv“ iskreno priporočamo vsem izobraženim rodoljubom. — e.

— („Vrtnica. Mazurka za glasovir.“) se imenuje nova plesna igra, ki jo je zložil Fran Jurkovič in založil Konstantin Tandler v Gradci na Frančiškovem trgu št. 1. Cena 50 novcev. Po dolgem prestanku radostno tu zabeležimo prav mično in melodično igro za ples. Zložena je v lahkem modernem slogu in se odlikuje vzlasti v drugem delu mazurke, po krepkem primu in trio po miloglasnej melodiji. Posebno ugodna je harmonizacija družega odstavka v trio, kjer ima prim svojo, alt svojo posebno izpeljavo, kar bi vzlasti v orkestrirani mazurki efekt učinilo. Manj so pa v tem delu umestni lomljeni akordi, dvakrat v štirih taktih spreveda, kar je čvrstemu ritmu in krepkemu igranju na kvar a tudi težavno izvrševati pri brzem tempu. Spretnemu igralcu pa je to malenkost in si spreved lahko po svoje uredi; zastran tega ostane „Vrtnica“ vender vsega priporočila vredna in prijateljem plesnih iger gotovo ne bode žal, ako si omislijo ljubko kompozicijo domačega uma. Tisk je prav eleganten, ker je izvršen v tiskarskem zavodu za muzikalije J. Eberl-a na Dunaji. Naj bi se ta najnovejši proizvod na muzikalnem polji nahajal po vseh narodnih salonih.

— (Iz toplic.) Po najnovejših podatkih bilo je do zdaj: V krapinskih toplicah 1512, v Rimskih toplicah 949, na Slatini 2113, v Laškem trgu 601 gostov. To je pač bore malo nasproti Karlovim varom s 26.163 in Baden-Baden-u s 42.787 gosti.

— (Vabilo k slavnosti blagoslovljenja društvene zastave) delavskega podpornega društva pod pokroviteljstvom Nj. Visokosti cesarjeviča Rudolfa v Trstu, in z njo združenih veselíc dne 24. in 25. septembra 1882. Spored: A. Sprejem tujih gostov. Dne 24. septembra ob 7. uri 40 minut zjutraj sprejem na postaji iz Ljubljane in iz družih postaj mej Trstom in Ljubljano in iz Gorice došlih društev in gostov in odhod vseh skupaj v gostilno „Cervo d' oro“, kjer bo zbirališče vseh gostov, da dobé potrebna pojasnila in vodila. V istej gostilni se zberó tudi vsa ona zunanja društva in gosti, ki so došli dan poprej. Ob 9. uri zjutraj odhod od tam z godbo in zastavami naravnost k sv. Ivanu; prav ob istej uri odidejo tudi vsa tržaška društva, katera se udeležé slavnosti, na slavnostni prostor, kjer je najprej sprejetje tržaških društev po odboru in potem se postavijo vsa društva na prostore, njim namenjene in zaznamovane. B. Ob 9^{3/4} sprejem velečestite duhovščine. C. Sprejem Nj. ekscelece kumice namestnice in Nj. ekscelece namestnika. Ob 10. uri zjutraj naznani strel topičev prihod kumice, Nj. ekscelece baronice Pretis, zastopnice Nj. c. kr. visokosti cesarjeve Štefanije in Nj. ekscelece namestnika. Sprejme ja na glavnem urodu na slavnostnem prostoru pomnoženi odbor s predsednikom na čelu in 30 družic iz mesta in okolice, ter ja spremijo v nalašč za nja namenjena

paviljona, mej tem igrajo vse godbe cesarsko himno in trobentači veteranov in „Sokolov“ trobé generalni marš. D. Sprejem dostojanstvenikov. Precej potem sprejme odbor razne druge tržaške in zunajne dostojanstvenike ter jih odvede na odločena mesta.

(Konec prih.)

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Trst 20. septembra. (Na Dunaji oddan ob 1. uri 45 minut popoldne, v Ljubljano došel ob 4. uri 35 minut, nam pa bil dostavljen ob 5. uri 45 minut popoldne, tedaj z Dunaja do našega uredništva potreboval točno štiri ure. „Geschwindigkeit ist keine Zauberei.“) Pred odhodom izrazil je cesar na kolodvoru v Miramare namestniku, županu in predsedstvu razstavnega odbora polno zadovoljstvo o bivanju v Trstu in hvalo cesarske rodovine za srčni in topli sprejem. Tudi drugim navzočnim izrazil se je cesar milostljivo. Jednako milostljivo izrazila se je tudi cesarica.

Dunaj 21. septembra. „Wiener Zeitung“ naznanja, da je Smolki podeljeno dostojanstvo tajnega svetovalca. Cesar in cesarica prišla sta včeraj v Gödöllö ter bila na kolodvoru po občinstvu navdušeno sprejeta.

Petrograd 20. septembra. Včeraj zvečer odpotoval je car s carico, otroci in velikimi knezi v Moskvo. Dokler se ne vrne, ustavljeno je zasobno telegrafsko poslovanje in železnični promet mej Moskvo in Petrogradom.

London 20. septembra. „Times“ poroča: Malet dobil napotek, naj khedivu naznani, da se brez dovoljenja angleške vlade ne sme izvršiti nobena smrtna sodba nad voditelji ustanka.

Aleksandrija 21. septembra. Potovanje Khediva v Kajiro odloženo je do ponedeljka.

Damanhur 21. septembra. Trije Kopti umorjeni, morilci zasačeni. V Benhi, Birketesabi in v Tantahu oropali so hiše Evropecev. Trdnjava Ghemileh se je pozvala, naj se uda, sicer prične se bombardiranje. Vest, da je Abdellal ustreljen in da so neredi nastali v Kajiri v onem oddelku, kjer so domačini, je neistinita.

Izpred porotnega sodišča ljubljanskega.

Dne 14. septembra bil je zatožen 50 let stari Janez Kosmač, posestnik v Mojstrani zaradi hudo delstva uboja. 24. aprila t. l. šel je v gozd na Višjeku in je naročil svoji ženi Heleni, naj pošlje sina Josipa Kosmača z lopato, grabljami in verigami za njim. Helena Kosmač je res poslala Josipa Kosmača v gozd, mu pa tudi naročila, naj nekaj drv pripelje domov, vsed česar se je Josip Kosmač podal z vozom in dvema volí v gozd. V gozdu hotel je Josip Kosmač na jako strmem prostoru nakladati drva. Ko je oče Kosmač to zapazil, in ker se je bal, da bi se pri nalaganji drv volí ne poškodovali, pokaral je sina zaradi tega, na kar je nastal mej njima prepir. Mej preprirom zavihnil je Josip Kosmač tako zvani „cepin“ proti svojemu očetu Janezu Kosmaču, pa spodrsnilo mu je in padel je na lice. Oče Janez Kosmač pa je na to pograbil kol in je z njim Josipa Kosmača večkrat tako močno po glavi udaril, da nij več vstal, ampak 1/4 ure potem dušo izdihnil. Zatoženi Janez Kosmač ne taji dejanja, pa pravi da se je bal za svoje življenje, ker je sin uže jednokrat s sekíro nadinj šel ter mu je komaj ubežal, da ga nij pobil. Tudi priče izpovedujejo, da je pijančeval in se vse noči potepal, sploh da je bil jako malopriden dečko. Dr. Moschè, kot zagovornik zatožencev, v daljšem izvrstnem govoru dokazuje, da je zatoženec ravnal le v silnej obrambi, ker se je bal za svoje življenje. Porotnikom se stavijo štiri vprašanja. Prvo, glaseče se na uboj (§. 140), so jednoglasno potrdili, drugo, je-li bila potrebna silna obramba (§. 2, 1. alineja), z 8 proti 4 glasom zanimali, tretje vprašanje, je-li prestopil meje silne obrambe (§. 2, alineja 2), so jednoglasno potrdili in četrto vprašanje, je-li mogel zatoženec naprej vedeti, kaj bo iz

Narodno-gospodarske stvari.

Tržaška razstava.

(Dalje.)

Prvi večji predmet, ki se stavi obiskovalcu pred oči, je zares krasni „Hrvatski paviljon“.

Bila je srečna misel, združiti vse hrvatske razstavljalce pod jedno streho, in ta srečna misel je jednako srečno izvršena. Nad podzemno (souterrain) zidanico, ki služi kot „kušonica“, dviguje se iz trdega lesa ukusno in elegantno stavljeni paviljon, katerega na okolu obdaje z vitkimi stebriči podprti hodnik. Slog je jugoslovanski, baje po vzgledu neke zasobne hiše v Sremu, vsekako pa jako povoljno idealiziran. Ideja hrvatskega paviljona porodila se je v glavi arhitekta g. Bollé-ta, ki je tudi mnogo pripomogel, da se je dejanski izvela ter pri tem podjetji pokazal kolikor finega ukusa, toliko tudi vztrajnosti. Omenjeni gospod je jako dobrodejno uplival na razne razstavljalce, kajti, kjer koli je citati „po načrtih arhitekta Bollé-ta“, povsod nahaja se izvirna misel, dober ukus in eleganca. Tako n. pr. pri ročnih izdelkih ključarja g. A. Mešića v Zagrebu, ki razstavlja: vratica za tabernakel, velik kandelaber za plin in ograjo (balustrado) k stopnicam, vse po navodu in načrtu g. Bollé-ta. Isto tako pri izložbi gg. Bulvana in Pečaka v Zagrebu, ki sta izgotovila lep „collier“ iz zlata in hrvatskega „dragulja“ (Rauchtopas). To je izvestno lepo delo in hrvatski dragulj daje tej dragotini, ki stane le 200 gld., nekaj posebno izvirnega in vsak bode soglasil z napisom, ki je citati na razstavljeni mizi: „Živila hrvatska obrtnost!“ Tudi pri Fr. Hecker-jevih mizah in stolih opazuje se omenjenega gospoda upliv, kakor nič menj pri razstavljenih pečeh.

Predno se nadrobneje pečamo z vsebino hrvatskega paviljona, omeniti nam je okoli paviljona razstavljenega lesa, ki svedoči o bogastvu hrvatskih gozdov in šum. V tej stroki Hrvatov, saj tako so nam zatrjevali strokovnjaki, ne bode lehkno nadkriti. Saj so pa razstavljeni tudi pošteni kosci lesa. Razen vsakovrstnih dog, ki se prodajajo križem svet, in raznih desak, naj navajamo le razne prereze. Tu so prerezne plošče hrasta, ki imajo 117, 127 do 162 centimetrov v premeru, jelka s 116 cent., bukev s 89, 93, 95 cent., javor od 50—95, jasen z 90, breza 358, jelša s 30, 40—50, hruska s 62 centimetrov premera.

V paviljonu samem pa je hrvatska obrtnost tako mnogobrojno zastopana, da je skoraj preveč, ker v resnici primanjkuje prostora. Stene so pokrite z raznimi preprogami, vse domače ročno delo, živobojno in spominaje na izvirno jugoslovansko ornamentiko, ob stenah pa raznovrstni naravni in umeteljni proizvodi trojedine kraljevine. Mej rudami in kovinami razstavljeni so stroji, usnje, podplati, vinski sodi raznih oblik, podolgovati in vtisnjeni, žita, semena, kože, sir, gospodarsko orodje, kotlovina z vrezanimi hrvatskimi grbi in velik bakren kotel za slivovico (Destillations-Apparat), ki stane 1000 gld., lonci, steklenina, okviri in razno pohištvo itd., vse pa izključljivo s hrvatskimi napisi. Jako bogata in mnogovrstna je razstava vin in žganih pijač, kakor so tudi razna imena: „Črnica, bakarska vodica, muškatele, bielopar, zlatica plemenka, novljanska vodica, zelenika, kraljevina, traminec, kosovina, škadarka, khrkpetec, lipovina, graševina, bielak“ itd. — V prvem nadstropju razstavlja je tudi „Hrvatska Matica“, ta vzgledno napredujoči zavod, svoja uže na lepo število narasla dela. Pri pogledu na te lično vezane knjige spomina se človek nehotoma na „Matico Slovensko“ in — molči. Nij nam možno, niti nij v našem namenu navajati vsacega posamičnega razstavljalca v tem paviljonu, temveč na kratko bodi povedano, da je hrvatska obrtnost obilno in bogato zastopana. Tu sicer ne nahajamo Bog vedi kakih rechkostij, pa kar je, vse je dobro, vse kaže neprestan napredek in enakomeren razvoj, veliko spretnost in nadarjenost Jugoslovancev, ob enem pa dobro voljo in marljivost. Na razmerno skromnem prostoru kaže se naravno bogastvo dežele, kaže se pa tudi, kako se to naravno bogastvo uporablja, izdeluje, ter spravlja v promet. Hrvatje smejo s svojim paviljonom biti povsem zadovoljni, da — ponosni, kajti občno priznanje jim je porok, da so dobro pogodili. V resnici rečeno, skoraj bi jim bili mi Slovenci zavidni na sijajnem vspehu. Kajti, kdor je moral razstavo prehoditi križema in je našel tu jednega domačega razstavljalca, v drugem kotu družega, marsikaterega stoprav po dolgem iskanju, rekel si je gotovo: Kako prijetno, kako povoljno bi bilo, da je naša obrtnost tudi tako vkupe, tako pregledno razstavljena. Na drugej strani pa je bilo celo dobro, da so samo Hrvatje imeli svoj paviljon. Hrvatski

paviljon bil je tako rekoč središče vsem Slovanom na razstavi, on nas je družil. „Kje se vidimo zvečer?“ na to vprašanje bil je stereotipen odgovor: „V hrvatskem paviljonu“. In kdor je hotel zvečer prebiti v slovanskej družbi, šel je pred „kušonico“, kjer so se točila slavna sremska vina in je bilo vedno domoljubov iz raznih jugoslovanskih pokrajin in kjer se je vnela marsikaka iskrena govornica. Pri sremskem vinu, ki ima tri glavne lastnosti, namreč, da je močno, da ima fin bouquet, a da je nekoliko predrago, minjevali so le prehitro večeri na razstavi. Ne glede na obrtnost, trgovino in poljedelstvo, bil je tudi gledé mejsobojnega spoznanja in porazumljenja za vse Slovane jako koristen hrvatski paviljon!

(Dalje prihodnjič.)

Listnica uredništva: Gospod K. na Notranjskem: Gospod K. je navzočen v deželnem zboru.

Zahvala.

Pri napravi zastave vrhniške čitalnice je narodni trgovec gospod **J. Benedikt** v Ljubljani zdatno pospešil to podjetje s tem, da je preskrbel vse potrebno izvršno blago po najnižjih tovarniških cenah ter vrh tega daroval v to svrhu še zdatno podporo, za kar mu izreka čitalnični odbor najtoplejšo zahvalo ter ga ob jednem slavnim društvom ob jednacih prilikah kot vestnega trgovca in rodoljuba toplo priporoča.

Vrhnik, v 18. septembra 1882.

Čitalnični odbor.

Umrli so:

19. septembra: Anton Wagner, brzojavni kontrolor, 56 let, Kolodvorske ulice št. 24, za krvavenjem črev. — Janez Florč, delavke hči, 3 mesece, Kurja vas št. 10, za jetiko. — Jožefa Alborgeti, zasebnica, 75 let, Franciskanske ulice št. 12, za mrtvoudom. — Apolonija Jakopič, dekla, 61 let, Sv. Petra cesta št. 74, za popačenjem želodca.

V deželnej bolnici:

14. septembra: Aleksander Garcaroli pl. Turnlak, 24 let, za oslabljenjem. — Magdalena Mandl, dninarica, 30 let, za jetiko.

15. septembra: Franc Kokalj, dninar, 20 let, za jetiko.

Dunajska borza

dné 21. septembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 80	kr.
Srebrna renta	77 " 40	"
Zlata renta	95 " 45	"
5% marcna renta	92 " 90	"
Akcije narodne banke	826 " —	"
Kreditne akcije	321 " 60	"
London	119 " 15	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 45	"
C. kr. cekini	5 " 64	"
Nemške marke	58 " 20	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 120	" 75
Državne srečke iz l. 1864	100 " 170	" —
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95 " 30	"
Ogrska zlata renta 6%	119 " 20	"
" " " 4%	88 " —	"
" " " papirna renta 5%	87 " 10	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	" 75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 " —	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 " 50	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " 25	"
Kreditne srečke	100 gld. 175	" 75
Rudolfove srečke	10 " 21	" 50
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 123	" 60
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	230 " 25	"

KDO

ima pravico založbe za **Preširnov** slovenske pesni? — Rad bi stopil z njim v dogovor, da bi se vendar **jednakrat** zopet na novo izdale.

(607)

J. GIONTINI v Ljubljani.

Malinovec

prve vrste, iz najboljših štajerskih gorskih malin, ki tudi prepiječno diši, 1 kilo 80 kr., 1/2 kilo 40 kr., razpošilja

Iekarna „pri samorogu“, v Ljubljani, Mestni trg št. 4. (498—12)

Tujci:

20. septembra.

Pri **Slonu**: Čakanič iz Zagreba. — Reder z Dunaja. — Gresel iz Gradca.

Pri **Malič**: Dr. Herz z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarju**: Sojka z Dunaja. — Siner iz Gradca. — Golob iz Toplice.

Pri **bavarskem dvoru**: Gotl iz Ptuja. — Legat iz Št. Petra.



Tuberozno mleko.

Če se to mleko, sestavljeno iz vegetabilnih in neškodljivih snovi, rabi vsak dan, koža postane mehka, voljna in nežna, hepatični madeži, poletni izpuščaji, vzrastki, nesnage, nenaravna rudečica, vse to izgine; koža se prehitro ne zgubani ter polagoma pridobiva voljnost in zdravo barvo. V steklenicah po 1 gld.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—10)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Razglas.

Z ozirom na §. 6 postave od 23. maja 1873 št. 121 se naznanja, da sestavljeni izvirni zapisnik porotnikov za leto 1883. v magistratnej uradni pisarni (ekspeditu) leži v splošni pregled od **20. do 30. septembra t. l.**

Med tem časom more sleherni udeleženec zaradi izpuščenja postavno poklicanih ali zaradi sprejema postavno izključenih oseb v zapisnik pismeno ali pa ustmeno ugovarjati, kakor tudi v ravno tem času uzoake svojega oproščenja dokazati, o čemer se opominja, da je po §. 4 te postave od posla porotnikov oproščen:

1. Tisti, ki je 60. leto svoje starosti izpolnil, za vselej;

2. članovi deželnega in državnega zbora in delegacij za čas zborovanja;

3. v aktivnej službi ne stoječe, vendar pa pod brambovsko dolžnost spadajoče osebe mej časom, ko so k vojaškej službi poklicane;

4. v cesarskej dvornej službi stoječe osebe, zdravniki in raneelniki. kakor tudi lekarnarji, ako po uradnem ali srenjskem predstojniku dokažejo, da se pogrešati ne morejo za prihodnje leto;

5. vsak, ki je vsled poklica v jednej porotnej dobi kakor glavni ali namestujoči porotnik svojemu poklicu zadostil, do konca naslednjega koledarskega leta.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 19. septembra 1882.

Župan: Grasselli.

Cené ure!

Po poštnem povzetju ponazaj, če poslatev nij čilo je torej šiljam in dam denar dovoljna. Vsako naroderiskirano.

1 oylinder-ura iz srebrnega nikla z verižico; prej gld. 12 — zdaj gld. 5.25.

1 anore-uro iz srebrnega nikla z verižico; prej gld. 15 — zdaj gld. 7.25.

1 srebrno remontoir-uro-Washington z verižico; prej gld. 30 — zdaj gld. 17.

1 srebrno anore-uro s patentiranim kolesjem in z verižico; prej gld. 25 — zdaj gld. 12.25.

Zlate ure za gospe; prej gld. 40 — zdaj gld. 20.

Zlate remontoirs; prej gld. 100 — zdaj gld. 40.

Jamči se za 5 let.

PH. FROMM,

Uhrenfabrikant, Rothenurmstrasse gegenüber der Wollzeile, Wien. (610—1)

Pismena naročila se prosijo ter se takoj vestno izvršujejo.



J. ANDĚL-a

novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, ščurke, mole, muhe, mravljince, prešiške, ptične črvice, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDĚL-a,

13, „pri črnem psu“, Hussgasse 13, (Dominikanergasse 13, Kettengasse 11.) v PRAGU.

V Ljubljani pri Albinu Sličarji, trgovcu.

Zaloga na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po plakatih. (460—8)